

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 335/2015-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. augusta 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Kuric, s. r. o., Dolný Val 11, Žilina, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Pavol Kuric, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 T 31/2015 z 20. mája 2015 v spojení s uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 0 Tp 181/2015 z 21. apríla 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. júla 2015 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 T

31/2015 z 20. mája 2015 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“) v spojení s uznesením Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 0 Tp 181/2015 z 21. apríla 2015 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie okresného súdu“).

2. Z podanej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ je trestne stíhaný vyšetrovateľom Národnej kriminálnej agentúry Prezídia Policajného zboru, Národnej protizločineckej jednotky, expozitúry Západ pre trestný čin vraždy v štádiu prípravy podľa § 7 ods. 1 k § 219 ods. 1 a 2 písm. f) zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov a iné. Sťažovateľ bol vzatý do väzby uznesením okresného súdu sp. zn. 0 Tp 619/2013 zo 16. mája 2014 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 0 Tp 538/2014 z 26. novembra 2014. V ďalšom bola lehota väzby sťažovateľa niekoľkonásobne predlžovaná, naposledy uznesením okresného súdu sp. zn. 0 Tp 110/2015 z 31. marca 2015 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 1 Tpo 22/2015 z 8. apríla 2015 do 19. júla 2015. Krajský súd uznesením sp. zn. 2 T 31/2015 z 20. mája 2015 v spojení s uznesením okresného súdu sp. zn. 0 Tp 181/2015 z 21. apríla 2015 rozhodol o zamietnutí žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby. V ostatnom podal sťažovateľ sťažnosť ústavnému súdu, v ktorej namietal prieťahy v postupe všeobecných súdov v konaní o žiadosti o prepustenie z väzby.

3. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Okresný súd Bratislava I. uznesením č. OTp/181/2015 zo dňa 21. 4. 2015, ktorým rozhodol tak, že podľa § 79 ods. 3 Tr. por. žiadosť obvineného [REDAKOVANÉ]... t. č. vo väzbe v ÚVV Bratislava od 14. 5. 2014, o prepustenie z väzby zamietla s tým, že uňho naďalej trvajú dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a/c Tr. por., v spojení s uznesením Krajského súdu Bratislava spisová značka 2T po 31/2015 zo dňa 20.5.2015, ktorým zamietol sťažnosť obvineného [REDAKOVANÉ], porušili základné právo sťažovateľa na ochranu osobnej slobody zaručené článkom 17 ods. 5 a odsek 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení so základným právom na súdnu ochranu priznaným článkom 46 odsek 1 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Uznesenie Okresného súdu Bratislava I. č. OTp/181/2015 zo dňa 21. 4. 2015 a uznesenie Krajského súdu Bratislava spisová značka 2T po 31/2015 zo dňa 20.5.2015

zrušuje a Okresnému súdu Bratislava I prikazuje, aby obv. [REDACTED] prepustil neodkladne z väzby na slobodu.

3. Sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 353,82 Eur...“

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhovaného dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca. Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom, ak tento zákon

neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom. Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania. Podľa § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie... (b) právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody... Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

7. Ustanovenie § 20 zákona o ústavnom súde sa v celom rozsahu vzťahuje aj na sťažnosť podľa § 49 a nasl. zákona o ústavnom súde. Ústavný súd výslovne zdôrazňuje, že viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom. Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde).

8. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že sťažovateľ spolu s podanou ústavnou sťažnosťou nedoručil žiadne z napádaných rozhodnutí ani okresného súdu, ani krajského súdu, a to ani do rozhodovania o sťažnosti, čím nesplnil náležitosti zákona citované v bode 6. Navyše sťažovateľ prostredníctvom kvalifikovaného zástupcu (advokáta), ktorý koncipoval aj samotnú sťažnosť podanú ústavnému súdu, nepostupoval v súlade s § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Predložil síce ústavnému súdu splnomocnenie, z ktorého však vyplýva, že ho udelil obchodnej spoločnosti – [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], pričom z výpisu z obchodného registra dostupného na internete vyplýva, že od 31. decembra 2014 sa zmenilo obchodné meno tejto spoločnosti, a to na Advokátska kancelária JUDr. Kuric, s. r. o., Dolný Val 11, Žilina, IČO : 36 841 200, z čoho vyplýva, že splnomocnenie na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom bolo udelené neexistujúcemu subjektu. Inými slovami, ak sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti brojí proti uzneseniu krajského súdu

sp. zn. 2 T 31/2015 z 20. mája 2015 v spojení s uznesením okresného súdu sp. zn. 0 Tp 181/2015 z 21. apríla 2015, nemohol udeliť predmetné splnomocnenie na zastúpenie v konaní pred ústavným súdom skôr než v máji 2015, pričom v tom čase už nastala zmena v obchodnom mene spomínanej obchodnej spoločnosti.

9. V súvislosti s uvedeným nedostatkom ústavný súd pripomína, že tento nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010). Ústavný súd v tejto súvislosti už vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 117/05 z 11. mája 2005 uviedol: „Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom.“ Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti zásada „*vigilantibus iura scripta sunt*“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

10. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd konštatuje, že sťažnosť vykazuje také nedostatky náležitostí predpísaných zákonom, že nie je možné preskúmať splnenie hoci len procesných podmienok konania pred ústavným súdom, a preto ju z uvedeného dôvodu odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. augusta 2015